

Miért

Gátfalvi István

Számla

egy
feltüremelő sírás
a csecsemő-korból

egy
száraz zsemle
kopogós íze

egy
falhoz vágott
olcsó pohár
csörrenése

egy
imbolygó tűzfal
a Nagydiófa utca
25-ben

egy
harc kocsi
járdatiprása

egy
szétlovagolt sámli
a kiegyezés utánról

egy
szófoszlány amit
üvegpháron át
hallgattunk
a szomszédból
amikor hazaérkezett
a férj és

egy
beszkártos akit
az ágyában talált
a feleségével

egy
mozielőadás amit
nem láthattunk
mert kitört az el-
forradalom

egy
imbolygó
lámpa fénye
a légópincében
ahová isten tudja
miért mentünk

egy
rosszul sikerült
családi fénykép
mert közben
kiégett
egy
villanykörte

egy
hetes napközi
ahol mindenki
jó volt hozzám
és sokáig
nem láttam
apámat

egy
lyukas zokni
amit a nagynéném
adott rám és
sokáig nem láttam
anyámat

egy
Fóti úti templom
ahol hideg vizet
öntöttek a fejemre

egy
nyírpazonyi kanális
ahol annyira féltém
a nadájtól

egy
fürdőszobaablak
ahonnan ki akartam
ugrani apám elől
aki megígérte
hogy nem bánt
csak engedjem be

egy
derékszív
amivel mégiscsak
megvert
egy
hét amikor
nem mentem iskolába
nehogy észrevegyék

egy
rácsos sütemény
amit anyám sütött
majd tízóráira
csomagolta
de mi az utcán
eldobtuk

egy
közös csórás a Bekével
amit beárultam
a Lóránd Feri-bácsinak
mert a beke becsapott

egy
temetés
a Sanyi temetése
akit
Balatonlellén
elkapott a vonat

egy
esztergapad
amin életem el-
fogását vettem

egy
buzi aki
le akart szopni
a Zrínyi mozi
vécéjében
egy
huszasért

egy
lány
akinek ezt ingyen
megengedtem

egy
csomag sellő
amit a grundon
szívtunk el
miközben
hallgattuk
mit hazudik
a Beke

egy
hábé
a Jancsiéknál
csudajó
Atlantisz
lemezekkel

egy
pofon
amit anyám kapott
a Kispipa előtt

egy
másik amit én kaptam
mert az éjfél utáni
boldog új évet kívánónak
azt mondtam
már megvan

egy
pohár bor
amit a délutános
művezető adott
mert nem mentem utána
a raktárba
ahol a daruslányt
dugta

egy
pravda amire
az oroszok ültettek
a tolóhajón
és megittunk
egy
üveg vodkát

egy
tűzifával körberakott
parasztház
kárpatukrajnában

egy
moszkvai
polgártárs aki
meggyújtotta
a magyar zászlót
a luzsnyikiban

egy
vörös téri kurva
aki csak dollárért

egy
üveg pálinka amit
anyám lopott be
a siklósi laktanyába

egy
sor könyv
amiből rájöttem
nem érdemes élni

egy
lány akiről
azt hittem szeretem

egy
másik
aki tudta hogy szeret

egy
nő aki
megmutatta
hogy kell azt igazán
csinálni

egy
csomó haver
akik között mindig
egyedül voltam

egy
idegösszeroppanás

egy
pszichológus
aki
kirúgott
egy hónap után
mert rájött
hogy
hülyének nézem

egy
korsó rum
amibe
végül is
belebetegedtem

egy
jól sikerült rajz
amitől azt hittem
festőművész
leszek

egy
Mambó magnó és
egy
másik
amitől azt vártam
hogy disc-jockey
leszek

egy
tekercs
fortefilm
amitől azt hittem
fotóművész leszek

egy
elvetélt ifjúkor
amitől azt hiszem
hülye lettem

egy
negyedik emeleti korlát
ahonnan
visszahúztam
anyámat

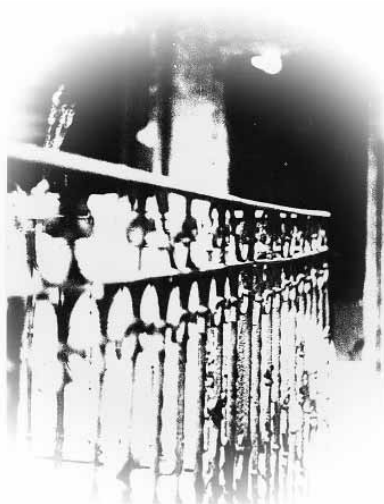
egy
földszinti ablak
amit a fejével
zúzott be

egy
fekete telefon
amin a mentőt hívtam
amikor begyógyaszerezte
magát

egy
huszas amit
a nővérnek adtam
hogy vigyen fel
a zárt-osztályra

egy
gumilepedővel
letakart ágy amin
gézcsonnával lekötve
feküdt
ájultan

egy
hosszú séta
a kórházról
a kocsmáig

egy
új látogatás
fehér ágyban
ébred
emberek között
friss vízben
haldokló virág
a kórterem
rácsos ablakában

egy
év

egy
fénykép

egy
sor üresjárat

egy
lelkesevéstől
átfűtött klubban
megismertem
a költészetet és
egy
antipatikus
fiatalember
személyében
a barátságot

egy
arc
egy
lány
kopott ruhában
este már ruhátlan
ismerkedtünk
az ágyban

egy
tejeskávé a reggeli
másnap
az Emke büfében

egy
elcsórelt gépházkulcs

egy
ócska sezlón
számláltuk
mennyit tudunk vajon

egy
kedves kéz
simítva altat el
anyám és a férje
mikor hallgat el

egy
gyerek után
jön
még egy
majd megy s

egy
zenés est Csillagtelepen
ahol
kedvesem keni
a zsíroskenyeret

egy
csapat fiatal
zenébe burkolózva
vág neki a kolesz felé

egy
új este

egy
új vers

egy
új üveg sör

egy
új ismerős

egy
új nóta
amiért megvesznek
a srácok

egy
új szalagot kéne venni
netán
a gyerekeknek új ruhát

egy
új klub

egy
új remény
az egészből
nem lett csak

egy
új körlevél

egy
új üveg sör

egy
új üveg rum

és gazdagabbak
lettünk
egy
régii nótával

egy
lidérces kép

egy
elrontottnega
egy
megnemcsináltnega
egy
sohamegnemcsinálomnega
egy
csepelpresszónega
egy
borárostérihév-
szerencsétlenség-
tizennyolchalálos-
áldozatanega
egy
anyámlevetimagáta-
negyedikemeletrőlnege
egy
felkötömmagamnega

egy
aransárga városokról
álmodozó
őrült
agyrémei

egy
olyané aki még hisz
ebben a nagy rakásban

egy
sör

egy
unicum

egy
sör

egy
unicum

ugye milyen rohadt
egy
ézés

de csak ez az
egy
választás van

egy
sör

egy
unicum

egy sör
egy
egy
egy
egy

egy
kép

egy
hang

egy
illat

egy
érzés

egy
korty sör
és tekerednek
a gondolataim
itt

hol
mesterkélten
hol
önfeledten
hol
röhejesen
de

egy
biztos
ez itt
egy
pillanatkép

egy
Elektro
Enkefalo
Gráfia
megbízhatóan
első kézből rögzítve

egy
adalék
a felfeszített időből
mikor már az idő sem nekünk
dolgozik

egy
szikrája csupán annak a tűznek
amelynek energiája táplálja
magánhasznú komputeremet
ami megpróbálja
a lehetetlent
racionalizálni amit lehetetlen

egy
érzést

egy
hangot

egy
sírást a csecsemőkorból

egy
feltüremelő bombölést

ami ma már
csak
dünnyögés.

Budapest, 1979

Benkő Ildikó

1966-ban született Budapesten. Szegeden, a JGYTF-en magyar-ének szakos tanári, Budapesten, az ELTE-n magyartanári diplomát szerzett. Budapesten él három gyermekével. Jelenleg a Szent István Közgazdasági Szakgimnázium és az Alternatív Közgazdasági Politechnikum magyartanára.

Világa nagyon szűk és nagyon tág: a belső végtelen. Verseivel olyan teret óhajt létrehozni, melyben melegedhet, gyógyulhat a betévedő. Jórészt nem a hagyományból, hanem közvetlen tapasztalásból dolgozik. A hagyomány kincsei nem a megismérés vagy az ötletszerzés forrásai, hanem a meditációs tér megépítésének a beszélőt szándékoltan kicsinyítő elemei. A költemény akkor is ima, akkor is a kozmikus rend helyreállítására irányul, ha az nem jelenik meg benne közvetlenül. (Önbemutató)

Este

A nap végén hajnalok gyűlnek köréd.
A jázminbokrokból álmod illatán
örök-tűnő nyomot hintáz a fény, tán
te vagy az a borzas, tág szemű emlék

Gyermek-magadból nézel át a nem-lét
falán, mállik mézelő kaptárad, ám
csorog a csókod minden lágy hajlatán,
pereg, mint dobok vagy könnyek, elméd.

A nap végén némán éj ölébe bújsz,
s öledben Ő bújik, élő magzatod,
unokád benne, így mindig megújulsz,

a mindenséggel összecseng hangzatod,
mámorítóan friss éneket dúdolsz,
könnyű, szép derűjét idelfuttatod...

„Budapest 1951. Elindulni és megérkezni. Ez a dolgok rendje. Elindulni jó, megérkezni még jobb. Ki gyalog, ki vonaton, esetleg gépkocsival. Iskolák, házasságok, gyerekek, hosszú évek az esztergapad mellett és a volán mögött. Fotók, szerelmek, kapcsolódó-szétváló sorsok és a magyar nyelv szókészlete. Ennyi a poggyász. Megérkezni jó, de már tudja az ember, hogy újra indulnia kell. Mezőkeresztes 2011.” – írta Gátfalvi István sok évtized munkáinak visszhangtalanságát megtörni próbáló első – barátainak szánt – füzetében (*Egy kiáltás képei*). Benne képek és szövegek, Zalán Tibor korabeli, a szerző kiállítását értékelő-köszöntő soraival, s pár jelzésértékű írás, szintén sok évtizedes antológiák és folyóiratok nyomán. De mindez pillanatnyi örömet jelentett, az követte, ami megelőzte – a további pillanatok néma csöndje, s a küzdelem a hétköznapi kilátástalanságával, ágyhoz s rőghöz kötöttséggel, a mindennapi törődéssel, s a legfontosabbal: hogy maradjon idő törődni a szólás vágyának elhessegetésével. Nem könnyű. (Tamási Orosz János)